

ODEI A.-ETXEARTE - BARCELONA

Mig milió de persones van inundar ahir el centre de Barcelona amb un clam divers per la pau. El que havia de ser una manifestació unitària contra el terrorisme després dels atemptats de Barcelona i Cambrils va esdevenir una complexa protesta amb nombroses pancartes contra la guerra i el tràfic d'armes amb què el rei va ser inevitablement retratat. Felip VI, que va desfilat amb posat greu a tocar de Mariano Rajoy, Carles Puigdemont i Ada Colau blindat per un dispositiu policial excepcional, va ser rebut i acomiadat amb una sorollosa xiulada i un horitzó de banderes visiblement estelat. A la mateixa hora, Ripoll es conjurava perquè la violència i la barbàrie no esguerrin la convivència. Les 2.500 persones congregades davant del monestir van ovacionar Safira Oukabir, germana d'un dels terroristes morts i d'un altre dels detinguts, que va condemnar el terrorisme visiblement emocionada en nom de la comunitat musulmana.

Aplaudiments unànimes als herois de la Rambla

El lema de segona línia: "Les vostres polítiques, les nostres morts"

La crida perquè no hi hagués banderes no va fructificar

La de Barcelona era una manifestació de contrastos. Un conglomerat de missatges polítics convivia amb aplaudiments unànimes per als herois de la Rambla. Algunes de les 70.000 roses repartides pel gremi de floristes van acabar falcades a l'enreixat de les furgonetes dels Mossos d'Esquadra i la Guàrdia Urbana. Des dels Jardinetes de Gràcia fins a la plaça de Catalunya, la ciutadania va retre homenatge a les víctimes i als treballadors i voluntaris que les van atendre arriscant la vida. Rere la pancarta "No tinc por" van desfilat una setantena de representants dels cossos de seguretat i d'emergència, sanitaris i d'atenció social, de neteja, d'entitats veïnals, taxistes, comerciants i veïns de l'únic carrer de la terra que Federico García Lorca volia que no s'acabés mai. En una segona línia, separats pel cordó de seguretat, hi havia les màximes autoritats catalanes i espanyoles. No hi va assistir cap mandatari internacional.

El passeig de Gràcia es vestia eclèctic. La unitat reclamada des de l'Ajuntament de Barcelona, la Generalitat i el govern espanyol s'exhibia amb una suma que evitava la uniformitat, responant així als perills de la instrumentalització política de la marxa. Els missatges del carrer no es dirigien, només, contra el terrorisme. A jutjar per les pancartes, Barcelona semblava no oblidar la guerra de l'Iraq ni el trio de les Açores, va voler recordar al món la hipocresia que pot suposar la venda i la compra d'armes, va clamar per la pau i contra la islamofòbia, i va exhibir que Catalunya viu un procés d'independència mentre, alhora, n'hi havia que lluien banderes espanyoles entre la multitud.

Durant l'hora que va durar la manifestació, van conuiu així els missatges i els símbols, les xiulades, els silencis respectuosos, els aplaudiments, i un final i universal "Cant dels ocells". La interpretació del tema icònic de Pau Casals, símbol internacional de la pau i llibertat, va ser el colofó de l'acte breu amb què es va donar per tancada la manifestació des de la plaça de Catalunya. Abans, l'actriu Rosa Maria Sardà i la portaveu de la fundació Ibn Battuta, Míriam Hatibi, van donar veu al clam ciutadà amb uns parlaments austers, la lectura dels versos de Lorca sobre la Rambla i la interpretació de l'actriu barcelonina d'un fragment de "La Rambla de les Floristes" de Josep Maria de Sagarra. "Si la seva ideologia és la mort, la nostra és una aposta decidida per la vida", va exclamar Sardà. Però fins que la capçalera no va arribar fins a la Plaça de Catalunya, completament barrada, els coloms se'n

van fer els reis. Era una estampa inèdita en ple agost. El melic barceloní no només estava tancat a la gent sinó que tenia també un accés limitat per als periodistes i fotògrafs. La buidor contrastava amb la corrua de ciutadans i turistes que, malgrat la convocatòria, continuaven homenatjant les víctimes davant les esteses d'espelmes, flors i objectes que recorden la barbàrie allà on va passar tot: a la Rambla.

La protesta es va encapsular des de la Gran Via, on ja es va barrar el pas de la gent al carril central amb extremes mesures de seguretat. Des d'allà va sortir la capçalera cívica seguida de les autoritats. Des dels laterals del carrer, darrere de les tanques, centenars de persones aclamaven la disposició dels cossos de seguretat i d'emergència, la delegació de les entitats que treballen per la pau, contra el racisme i en defensa dels drets humans, tots ells barrejats amb víctimes dels atemptats que s'expressaven amb emocionants abraçades a dirigents polítics catalans. Puigdemont i Colau els van rebre abans a l'Ajuntament. El president de la Generalitat també ho va fer a Palau amb els presidents autonòmics.

El dispositiu policial i organitzatiu va quedar fortament condicionat per la decisió del monarca d'assistir per primera vegada a una manifestació, més enllà de la protecció exigida per una concentració d'aquestes característiques quan feia poc més d'una setmana dels atemptats gihadistes.

Amb crespons i sense

La majoria dels representants estatals van arribar al passeig de Gràcia amb autobusos, provinents de tres avions noliejats per Madrid, i alguns dels congregats els van donar la benvinguda amb xiulades. La llibertat de moviments es reservava per a la ciutadania des de la Gran Via en amunt. En tot moment va ser viable desplaçar-se amunt i avall.

Les estelades, amb crespons i sense, es barrejaven amb algunes banderes espanyoles després de més d'una setmana de campanyes mediàtiques i intents d'instrumentalització política dels atemptats gihadistes. Feia dies que el còctel derivat de la confrontació inicialment continguda entre els governs espanyol i català pel procés d'independència i el referèndum de l'1-O emborraxava el dol. Potser per això la crida matinal de l'alcalde de Barcelona perquè no hi hagués banderes no va fructificar. El mateix vicepresident del govern, Oriol Junqueras, va declarar que fer-ho era "compatible" amb els valors de la marxa. Un cop acabada la protesta, Puigdemont va demanar que no es magnifiqués la mostra de rebuig a Felip VI, mentre que Rajoy va evitar les valoracions. No obstant això, el president del PP a Catalunya, Xavier Garcia Albiol, va declarar haver "sentit vergonya d'una part de Catalunya" per "primera vegada". Per a Catalunya en Comú i Podem era "llibertat d'expressió". L'ANC i Òmnium van valorar positivament la denúncia de "la hipocresia d'aquells que trafiquen amb armes".

La ciutadania va respondre a la crida per exhibir el rebuig de Barcelona al terrorisme, tot i que la xifra de manifestants es va quedar lluny del milió i mig que va sortir al carrer el 2004 després dels atemptats de l'11-M, o de les històriques manifestacions de les darreres diades. Hi van assistir els líders i direccions de tots els partits catalans. Madrid va noliejar tres avions. També hi van assistir els presidents del Congrés i del Senat, i els líders dels principals partits espanyols. La CUP es va diferenciar de la resta optant per la protesta prèvia, de les quatre de la tarda, convocada per 170 col·lectius, col·lectius i moviments socials. Finalment, les samarretes blaves amb què les entitats volien tenyir críticament la manifestació es van deixar veure per tot el passeig de Gràcia, fins al punt que una gegantina pancarta de visibilitat aèria va anar baixant sobre els caps de la multitud amb un rotund "Felip VI, govern espanyol, còmplices amb el comerç d'armes", il·lustrat amb la imatge del monarca espanyol saludant al rei saudita Salmán bin Abdulaziz.

El cap de l'Estat no ho va poder evitar tot i l'engabiament policial. Una altra gran pancarta, de mida equivalent a la de la capçalera, es va colar a segona línia amb un "Les vostres polítiques, les nostres morts". Duia fotografies de l'exministre de Defensa Pedro Morenés, el rei d'Aràbia, Felip VI i els expresidents Tony Blair (Regne Unit), George W. Bush (Estats Units) i José María Aznar (Espanya). "Felipe, qui vol la pau no trafica amb armes", li van recordar també des de la zona blindada. Abans que marxés a la Zarzuela, Hatibi va aprofitar que el rei la saludava per interpel·lar-lo amb reclamacions d'urgència.

LES FRASES

Espero que els terroristes ho hagin entès: no ens derrotaran

Carles Puigdemont

PRESIDENT DE LA GENERALITAT

Gràcies als que heu omplert Barcelona d'esperança
enviant al món un poderós missatge de pau

Ada Colau

ALCALDESSA DE BARCELONA

El mateix poble que xiula els hipòcrites aplaudeix els
que s'hi deixen la pell. Gràcies per tot el civisme i el
compromís

Jordi Sànchez

PRESIDENT DE L'ANC

Hem plantat cara al terrorisme i feixisme. Som país de
pau i llibertat, que tampoc té por a denunciar la
hipocresia

Jordi Sànchez

PRESIDENT D'ÒMNIMUM CULTURAL

Desar la notícia al meu compte

COMENTARIS

#1 **JESÚS Mª MARTÍN ORTEGA**

 +10

El rei el va escollir Franco i no el poble i Rajoy com president del "gobierno de España" es el màxim responsable de judicialitzar a nostres governants pel fet tant "criminal" de ser demòcrates i escoltar al poble. El rebuig totalment merescut.

Diumenge, 27 agost 2017 6.31

Respondre

#2 **JESÚS Mª MARTÍN ORTEGA**

 +8

Uns afegits. El Sr. Jordi Sànchez es un gran president però només de ANC i no de Òmnium Cultural que es Jordi Cuixart. El Sr. Albiol aquest sí que es una vergonya per Catalunya.

Diumenge, 27 agost 2017 6.51

Respondre

#3 **MONTSERRAT AGULLO**

 +9

El dia després del atemptat en el que tant FelipVI com Rajoy varen assistir al minut de silenci no hi varen haber xiulades ni banderes. Estavem tots en estat de xoc per els atemptats de les Rambles i Cambrils.

Ahir va ser diferent, en una setmana les persones ens hem fet un munt de preguntes i la resposta va ser una repulsa absoluta contra la hipocresia dels que vénen a fer-se la foto amb nens i després s'enriquèixen venent armes als països que donen suport als terroristes.

Les víctimes precisament és merexien que denunciessim aquest fet.

No vaig veure cap pancarta que digués que volem votar, ó a favor del referèndum. Totes éren a favor de la pau i no la guerra. Els catalans varem donar una lliçó de coherència.

Diumenge, 27 agost 2017 7.24

Respondre

#4 **RAFEL VIDAL**

 +3

Les estelades, les banderes de la llibertat, eren d'allò més escaient en la manifestació de dol, perquè el terrorisme, tant el de banda com el d'Estat, és esclavitud, i el catalans estem per derrotar l'esclavitud amb la llibertat democràtica.

Diumenge, 27 agost 2017 9.53

Respondre

#5 **JORDI CAÑAMERAS GAYA**

 0

Sí, Rafel. Però jo també vaig veure banderes monàrquiques espanyoles, minoritàries, és cert. El grup més compacte d'aquestes, i no és que fos indescriptible, les portaven els unionistes de Societat Civil Catalana. (Com a detall curiós, per posar distància entre ells i jo, i també perquè així em va abellir, una estona vaig anar sota una bandera amazigh, que portaven un petit grup de magribins). També en vaig veure algun amb una